

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 6 เทศกาลธรรมดา ปี B

(วันที่ 12 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2012)

พี่น้องที่รัก พ่อขออนุญาตเล่าประสบการณ์ของนักบุญท่านหนึ่งเพื่อช่วยให้เข้าใจสิ่งที่พระเยซูเจ้าทรงต้องการบอกในพระวรสารวันนี้ดียิ่งขึ้น มาร์ตินเป็นทหารหนุ่มในกองทัพโรมันสมัยโบราณ ในวันที่เหน็บหนาววันหนึ่งขณะที่ท่านขี่ม้าไปตามถนนที่ขรุขระตามลำพัง คนโรคเรื้อนคนหนึ่งไพล่ออกมาจากข้างทางและร้องขอความช่วยเหลือจากท่าน สภาพร่างกายที่สกปรก เสื้อผ้าสวมใส่ที่ขาดวิ่น และกลิ่นเหม็นสาบที่ออกมาจากตัวชายคนนั้นทำให้มาร์ตินรู้สึกคลื่นไส้แทบจะอาเจียน สัญชาติญาณแรกของท่านในตอนนั้นคือต้องรีบควมม้าออกไปให้ไกลจากชายคนนั้นเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ แต่บางสิ่งที่อยู่ลึกๆ ภายในตัวท่านทำให้ท่านต้องก้าวลงจากหลังม้าและเดินมาหาชายขอทานที่เป็นโรคเรื้อนคนนั้น เนื่องจากท่านมีเพียงเสื้อคลุมยาวของทหารเท่านั้นที่ติดตัวมาด้วย ท่านจึงตัดมันออกเป็นสองส่วนและให้ส่วนหนึ่งแก่ชายโรคเรื้อนคนนั้น ส่วนท่านใช้ส่วนที่เหลือคลุมตัวเพราะอากาศหนาว ในคืนนั้นเองท่านได้ฝันและในความฝันท่านได้เห็นพระเยซูเจ้าทรงสวมเสื้อคลุมครึ่งหนึ่งของท่านและตรัสกับเหล่าทูตสวรรค์ที่ยืนอยู่รอบๆ พระที่นั่งของพระองค์ว่า **“มาร์ตินได้ให้เสื้อคลุมส่วนนี้แก่เรา”** เหตุการณ์นี้เป็นจุดเปลี่ยนในชีวิตของท่านผู้ซึ่งต่อมาได้กลายเป็นนักบุญมาร์ตินแห่งเมืองตูร์ส์ที่คนทั่วโลกรู้จักกันดี

ความรู้สึกละอายใจตามธรรมชาติที่มาร์ตินมีต่อโรคเรื้อนถือว่าเป็นเรื่องจืดจางมากเมื่อเทียบกับท่าทีของชาวิวสมัยโบราณ โรคเรื้อนไม่เพียงเป็นโรคติดต่อที่อันตรายและน่ากลัวมากที่สุดสำหรับพวกเขาเท่านั้น มันยังถูกถือว่าเป็นการลงโทษจากพระเจ้าอีกด้วย เรื่องราวของมิเรียมพี่สาวของโมเสส ผู้ซึ่งกลายเป็นคนโรคเรื้อนถูกมองว่าเป็นผลมาจากการที่นางและอาโรนได้ตำหนิโมเสส ประกาศผู้ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ที่แต่งงานกับหญิงชาวคูชคนหนึ่ง (เทียบ อพย12:1-15) ในทำนองเดียวกันเรื่องราวของโยบ ผู้เป็น **“ผู้ร้ายตั้งแต่ฝ่าเท้าจรดศีรษะ”** (โยบ2:7) ซึ่งเป็นโรคติดต่อชนิดหนึ่งที่มีลักษณะคล้ายกับโรคเรื้อนก็สนับสนุนทัศนคติที่ว่าโรคร้ายนี้เป็นการลงโทษจากพระเจ้าอันเนื่องมาจากการทำบาปเช่นกัน ยิ่งกว่านั้น ผู้เขียนหนังสือเลวีนิติซึ่งเราได้ฟังในบทอ่านแรกได้นำเสนอข้อกำหนดสำหรับผู้ที่เป็นโรคเรื้อนในฐานะเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าอีกด้วย ท่านขึ้นต้นด้วยคำว่า **“องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่โมเสสและอาโรนว่า”** (ลนต13:1) ซึ่งหมายความว่าพระเจ้าพระองค์เองที่ทรงสั่งให้โมเสสและอาโรนออกข้อกำหนดต่างๆ เหล่านี้

อย่างไรก็ตาม พระวรสารวันนี้นำเสนอภาพและท่าทีต่อโรคเรื้อนที่ค่อนข้างแตกต่างให้แก่เรา โรคเรื้อนเป็นการลงโทษจากพระเจ้าจริงหรือเปล่า? การปฏิบัติต่อคนโรคเรื้อนราวกับว่าเขาไม่ใช่มนุษย์ที่ถูกกำหนดไว้ในหนังสือเลวีนิติเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าจริงหรือไม่? ถ้าสิ่งเหล่านี้เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าจริง เป็นไปไม่ได้ที่พระเยซูเจ้า พระบุตรของพระเจ้า จะพอพระทัยรักษาโรคเรื้อนนี้เพราะการกระทำของพระองค์จะขัดกับพระประสงค์ของพระเจ้าไม่ได้ แต่ถ้าโรคเรื้อนเป็นโรคที่สามารถติดต่อกับคนทั่วไปในสมัยนั้นได้ถ้าเขาไม่ระมัดระวังตัว เหมือนโรคติดต่ออื่นๆ เป็นไปได้ที่พระเยซูเจ้าผู้ทรงรักษาประชาชนที่เจ็บป่วยมากมายนับไม่ถ้วน จะรักษาคนที่ป่วยเป็นโรคเรื้อนด้วย คนโรคเรื้อนในพระวรสารวันนี้ตัดสินใจที่ค้นหาความจริงให้กับตนเองและคนอื่นที่โชคร้ายเหมือนกับท่าน ท่านมองข้ามข้อกำหนดที่เรียกร้องให้ท่านเก็บตัวอยู่ตามลำพังในถิ่นทุรกันดาร ห่างจากครอบครัว เพื่อนฝูง และประชาชนคนอื่นๆ ท่านเข้ามาเฝ้าพระเยซูเจ้าและคุกเข่าเจเฝ้าพระพักตร์พระองค์ แทนที่ท่านจะร้องตะโกนว่า “มีมลทิน มีมลทิน” (ลนต13:45) ท่านอ้อนวอนพระองค์ว่า “ถ้าพระองค์พอพระทัย พระองค์ย่อมทรงรักษาข้าพเจ้าให้หายได้” (มก 1:40)ด้วยความสงสารพระเยซูเจ้าไม่เพียงทรงต้อนรับชายโรคเรื้อนเท่านั้น แต่พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ออกไปสัมผัสเขาพร้อมกับตรัสว่า “เราพอใจ จงหายเถิด” (มก 1:41) คำตอบของพระองค์ต่อคำอ้อนวอนของชายโรคเรื้อนก่อให้เกิดผลสองอย่างในเวลาเดียวกัน ประการแรก มันทำให้ชายโรคเรื้อนคนนั้นกลับมามีสุขภาพดีดังเดิม ประการที่สอง มันพิสูจน์ให้เขาและทุกคนที่มีชะตาเดียวกันกับเขารู้ว่าโรคเรื้อนไม่ใช่การลงโทษจากพระเจ้า แต่เป็นโรคชนิดหนึ่งเหมือนโรคอื่นๆ ที่ขัดขวางเขาไม่ให้มีชีวิตที่สมบูรณ์เหมือนที่พระเจ้าทรงปรารถนาให้มนุษย์ทุกคนมี

ตามความเชื่อของชาวยิวสมัยโบราณ การสัมผัสคนโรคเรื้อนทำให้คนที่ทำเช่นนั้นกลายเป็นคนมีมลทินไปด้วย ดังนั้น พวกเขาต้องระวังตัวเพื่อจะไม่เข้าไปใกล้และรักษาระยะห่างที่ปลอดภัยจากคนโรคเรื้อน การที่พระเยซูเจ้าทรงยื่นพระหัตถ์ออกไปสัมผัสชายโรคเรื้อนจึงเป็นเหตุการณ์ที่ทำให้ชาวยิวในสมัยของพระองค์ตกใจมากและไม่คาดคิดว่าจะมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้น พระองค์ไม่กลัวติดโรคเรื้อนนี้หรือ? มันกำลังเกิดอะไรขึ้นที่นี่? พระเยซูเจ้ากำลังท้าทายและพยายามสร้างทัศนคติใหม่ต่อสิ่งที่ชาวยิวในสมัยนั้นถือว่า “สะอาดหรือไร้มลทิน” และ “ไม่สะอาดหรือมีมลทิน” พระองค์กำลังท้าทายความเชื่อที่ผิดและอคติที่ถือว่าบางคนมีมลทินเนื่องมาจากสุขภาพไม่ดีหรือสถานภาพทางสังคมต่ำของเขา เพื่อนพระสงฆ์ชาวอินเดียนคนหนึ่งเล่าให้ฟังว่า แม้ว่าตามรัฐธรรมนูญของประเทศประชาชนทุกคนมีความเสมอภาคกัน แต่ในวัดบางแห่งในสังฆมณฑลของท่านคริสตชนหลายคนที่มาจากวรรณะสูงจะไม่นั่งในวัดร่วมกับบรรดาคริสตชนที่มาจากวรรณะต่ำกว่าพวกเขา โดยการต้อนรับ สัมผัส และการทำให้ชายโรคเรื้อนกลายเป็นผู้สะอาดและไร้มลทินอีกครั้งหนึ่งของพระเยซูเจ้ากำลังทรงสอนเราทุกคน ผู้เป็นศิษย์ของพระองค์ ไม่ให้เบือนหน้าหนี แต่ต้อนรับคนที่สังคมรังเกียจที่อยู่ท่ามกลางเรา การแสดงความ

เป็นหนึ่งในเดียวกับพวกเขาเหล่านี้ไม่ได้ทำให้เรากลายเป็นคนน่ารังเกียจไปด้วย แต่เป็นการช่วยให้พวกเขาได้รับศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ของพวกเขากลับมา

พี่น้องที่รัก เมื่อปี ค.ศ. 1992 บุญราศีสมเด็จพระสันตะปาปาโยฮันปอล ที่ 2 ทรงประกาศให้วันที่ 11 กุมภาพันธ์ของทุกปี ซึ่งตรงกับวันฉลองแม่พระประจักษ์เมืองลูร์ด เป็น “วันผู้ป่วยโลก” เราต้องขอบคุณพระเจ้าที่ปัจจุบันนี้โรคเรื้อนไม่ได้เป็นโรคร้ายที่น่าสะพรึงกลัวเหมือนในอดีต แต่เป็นโรคที่สามารถรักษาให้หายขาดได้ อย่างไรก็ตาม ทศนคติและท่าทีที่มองโรคร้ายบางอย่างเป็นเหมือนการลงโทษจากพระเจ้าและการประณามคนที่ต้องทุกข์ทรมานเพราะโรคร้ายเหล่านั้นเป็นคนไม่ดียังคงมีอยู่ท่ามกลางเรา บางคนประณามคนที่ป่วยเป็นโรคเอดส์ว่าเป็นคนสำส่อนและมักมากในกามารมณ์ พวกเขาได้รับสิ่งที่พวกเขาสมควรได้รับแล้ว ในวันนี้พระเยซูเจ้าทรงทำทนายเราทุกคนให้ละทิ้งความเชื่อแบบเก่าที่ไม่ถูกต้องและท่าทีที่มีอคติต่อผู้ที่สังคมนรังเกียจและดูถูกเหยียดหยาม พระองค์ทรงปรารถนาให้เราพยายามเข้าใจพวกเขา เห็นอกเห็นใจพวกเขา และร่วมเป็นหนึ่งในความทุกข์ทรมานที่พวกเขากำลังประสบ จำไว้เสมอว่าศิษย์ที่ดีของพระเยซูเจ้าต้องไม่มีท่าทีต่อคนที่ต้องการความช่วยเหลือเป็นพิเศษแตกต่างไปจากท่าทีของพระเยซูเจ้า พระอาจารย์แต่เพียงผู้เดียวของเรา **ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน**

